

Věc C-699/21

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

22. listopadu 2021

Předkládající soud:

Corte costituzionale (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

18. listopadu 2021

Navrhovatel:

E.D.L.

Vedlejší účastník řízení:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Předmět původního řízení

Původní řízení se týká otázek ústavnosti článků 18 a 18-a zákona č. 69 z roku 2005, které vznesl Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) v trestním řízení proti E. D. L., neboť tyto články v rámci řízení o evropském zatýkacím rozkazu (dále jen „EZR“) nestanoví jako důvod pro odmítnutí předání chronické a časově neomezené onemocnění, které s sebou nese riziko mimořádně závažných následků pro osobu, o jejíž předání se žádá.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU se týká výkladu čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu ve světle článků 3, 4 a 35 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

Předběžná otázka

Musí být čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu, ve světle článků 3, 4 a 35 Listiny základních práv Evropské unie, vykládán v tom smyslu, že pokud se vykonávající justiční orgán domnívá, že by předání osoby trpící závažnou, chronickou a potenciálně nezvratnou nemocí mohlo způsobit nebezpečí vážného poškození jejího zdraví, musí si od vystavujícího justičního orgánu vyžádat informace umožňující vyloučit existenci tohoto nebezpečí a musí odmítnout předání osoby, pokud v přiměřené lhůtě neobdrží záruky v tomto smyslu?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, zejména čl. 1 odst. 3, články 3, 4, 4a, 15 a čl. 23 odst. 4

Listina základních práv Evropské unie, zejména články 3, 4, 35, 47, čl. 51 odst. 1, čl. 52 odst. 4

SEU: články 6 a 19

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Ústava: články 2, 3, 32 a 111

Trestní řád: čl. 705 odst. 2 písm. c-a) a čl. 275 odst. 4-a

Nařízení prezidenta republiky č. 309 ze dne 9. října 1990, Konsolidované znění zákonů v oblasti omamných a psychotropních látek, prevence a léčby toxikomanie a znovuzačlenění do společnosti

Zákon č. 69 ze dne 22. dubna 2005, Ustanovení pro uvedení vnitrostátního práva do souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, zejména:

- články 2, 18 a 18-a;

- článek 1 odst. 1 ve znění platném před změnou provedenou legislativním nařízením č. 10 z roku 2021: „Tento zákon provádí do vnitrostátního práva ustanovení rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 (dále jen „rámcové rozhodnutí“) o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie v rozsahu, v němž tato ustanovení nejsou neslučitelná s nejvyššími zásadami ústavního pořádku v oblasti základních práv, jakož i v oblasti práva na svobodu a spravedlivý proces“;

- článek 23 odst. 3: „Existují-li humanitární důvody nebo vážné důvody se domnívat, že by předání ohrozilo život nebo zdraví osoby, může předseda odvolacího soudu nebo jím pověřený soudce odůvodněným usnesením pozastavit výkon rozhodnutí předání, přičemž o tom neprodleně vyrozumí Ministro della Giustizia (ministr spravedlnosti)“

Legislativní nařízení č. 10 ze dne 2. února 2021, *Ustanovení o úplném přizpůsobení vnitrostátních právních předpisů ustanovením rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, kterými se provádí přenesení pravomoci stanovené v článku 6 zákona č. 117 ze dne 4. října 2019*

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Dne 9. září 2019 vydal městský soud v Zadaru (Chorvatsko) evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání E. D. L., obviněného z trestného činu přechovávání omamných látek za účelem distribuce a prodeje spáchaného na chorvatském území v roce 2014.
- 2 Před Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně), soudem příslušným v řízení o předání, předložili obhájci vyžádané osoby lékařskou dokumentaci potvrzující závažné psychiatrické poruchy, které souvisejí i s užíváním omamných látek v minulosti. Odvolací soud tedy podrobil E. D. L. psychiatrickému posudku, který odhalil přítomnost psychotické poruchy vyžadující pokračování léčby. Znalecký posudek rovněž poukázal na vysoké riziko sebevraždy v souvislosti s případným uvězněním a dospěl k závěru, že dotčená osoba není způsobilá pro pobyt ve vězení.
- 3 Na základě tohoto znaleckého posudku Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) stanovil, že předání dotčené osoby do Chorvatska v rámci výkonu EZR by přerušilo možnost léčby, což by mělo za následek zhoršení celkového zdravotního stavu dotčené osoby a reálné ohrožení jejího zdraví.
- 4 Tento soud však uvedl, že povinnost vykonat EZR je omezena na důvody pro odmítnutí taxativně stanovené v člancích 18 a 18-a zákona č. 69 z roku 2005, zatímco neexistuje žádný obecný důvod pro odmítnutí založený na potřebě zabránit porušení základních práv vyžádané osoby, jako je právo na zdraví. Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) tedy řízení přerušil a zahájil řízení o ústavnosti u Corte costituzionale (Ústavní soud).

Základní argumenty soudu prvního stupně v původním řízení

- 5 Podle Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) porušuje dotčená právní úprava právo na zdraví chráněné články 2 a 32 Ústavy. Tato právní úprava rovněž porušuje zásadu rovnosti zakotvenou v článku 3 Ústavy, neboť s osobami, na které se vztahuje EZR, je zacházeno méně příznivěji než s osobami, u nichž je

požadováno vydání a u nichž čl. 705 odst. 2 písm. c-a) trestního řádu výslovně stanoví, že vydání se odmítne, jestliže zdravotní důvody nebo věk znamenají pro vyžádanou osobu nebezpečí mimořádně závažných následků.

- 6 Konečně, neuvedení důvodu pro odmítnutí spojeného se zdravotním stavem dotčené osoby je v rozporu se zásadou přiměřené délky řízení, která je stanovena v článku 111 Ústavy, neboť v takových případech by platná právní úprava vedla v důsledku pozastavení výkonu rozhodnutí, po vydání rozsudku nařizujícího předání, k procesní paralýze, která by trvala neomezeně dlouho.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 7 Do řízení před Corte costituzionale (Ústavní soud) vstoupil Presidente del Consiglio dei ministri (předseda Rady ministrů) (dále jen „vedlejší účastník“), který navrhl, aby byly otázky ústavnosti prohlášeny za nepřijatelné nebo v každém případě za neopodstatněné.
- 8 Vedlejší účastník především zdůrazňuje, že možnost pozastavit předání zaručená v čl. 23 odst. 3 zákona č. 69 z roku 2005 zcela zamezuje jakémukoli porušení práva na zdraví vyžádané osoby. Dále uvádí, že výsledky znaleckého posudku nařízeného Corte d'appello di Milano (odvolací soud v Miláně) neprokazují nezvratnost psychiatrického onemocnění, kterým dotyčná osoba trpí, ani konkrétní prvky, které by mohly potvrdit riziko sebevraždy.
- 9 V každém případě mohl odvolací soud podle vedlejšího účastníka v tomto konkrétním případě postupovat podle judikatury Soudního dvora Evropské unie. Odvolací soud se měl rovněž zajímat o formy dohledu a terapeutické a psychologické pomoci, které by mohly být v případě předání poskytnuty ze strany státu, který zatýkácí rozkaz vydal.
- 10 Podle vedlejšího účastníka by uplatnění postupu, který Soudní dvůr zavedl v rozsudku Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU), učinilo neopodstatněnými i námitky týkající se přiměřené délky řízení o předání a údajného porušení zásady rovného zacházení.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 11 Corte costituzionale (Ústavní soud), který je předkládajícím soudem, především zdůrazňuje, že ani článek 18, ani článek 18-a zákona č. 69 z roku 2005 nestanoví, že předání osoby musí nebo může být odmítnuto, pokud by ji to vystavilo mimořádně vážnému ohrožení zdraví. Podle názoru Corte costituzionale (Ústavní soud) to platí jak pro tyto články ve znění před novelou provedenou legislativním nařízením č. 10 z roku 2021, tak pro tytéž články v jejich aktuálně platném znění.
- 12 Uvádí, že otázky ústavnosti se netýkají pouze slučitelnosti napadených ustanovení s italskou Ústavou, ale zahrnují především výklad unijního práva (zejména článků

3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV), které vnitrostátní zákon konkrétně provádí.

- 13 Podle předkládajícího soudu je třeba se nejprve dotázat, zda lze nebezpečí vážné újmy na zdraví dotčené osoby vyplývající z jejího předání justičnímu orgánu vystavujícího státu adekvátně čelit pozastavením předání podle čl. 23 odst. 3 zákona č. 69/2005, kterým se do italského právního řádu provádí čl. 23 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV. V právní úpravě rámcového rozhodnutí, v jejímž světle je třeba vykládat italské ustanovení, se zdá, že „výjimečný“ odklad předání je stanoven pro situace čistě dočasné povahy, v jejichž důsledku by okamžité předání dotčené osoby představovalo nelidské zacházení.
- 14 Prostředek spočívající v pozastavení předání naopak nelze považovat za vhodný v případech závažných chronických patologických stavů s neurčitým trváním, jako jsou stavy, kterými trpí dotčená osoba. V takových případech by odklad výkonu evropského zatýkacího rozkazu, i kdyby byl již povolen odvolacím soudem, mohl trvat neomezeně dlouho. To by zbavilo samotné rozhodnutí o předání jakéhokoli užitečného účinku a mohlo by v závislosti na případě zabránit vystavujícímu státu v trestním stíhání nebo výkonu trestu vůči dotčené osobě. Konečně, prodlužování odkladů z chronických zdravotních důvodů by dotčenou osobu udržovalo v neustálé nejistotě ohledně jejího osudu, což je v rozporu s potřebou zaručit přiměřenou dobu trvání všech řízení, která mohou ovlivnit její osobní svobodu.
- 15 Předkládající soud se dále táže, zda obecné klauzule obsažené v člancích 1 a 2 zákona č. 69 z roku 2005, ve znění použitelném v původním řízení, před změnami provedenými legislativním nařízením č. 10 z roku 2021, opravňují italský soud nenařídít předání i v jiných případech, než jsou případy uvedené v člancích 18 a 18-a tohoto zákona, pokud by takové předání mohlo v každém případě vystavit dotčenou osobu riziku porušení základního práva uznaného italskou Ústavou nebo unijním právem. Podle předkládajícího soudu nelze takový výklad přijmout.
- 16 Kromě toho ani dřívější znění článků 1 a 2 zákona č. 69 z roku 2005, ani současné znění článku 2 tohoto zákona výslovně neobjasňují, zda jednotlivý justiční orgán příslušný k řízení o předání musí v každém konkrétním případě ověřit, zda by výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného justičním orgánem jiného členského státu mohl vést k porušení některého z (vnitrostátních a unijních) práv nebo zásad, o nichž zákon č. 69 z roku 2005 uvádí, že je jimi vázán.
- 17 Obecná zásada, podle které rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV, a následně prováděcí ustanovení na úrovni jednotlivých členských států, musí ctít základní práva zakotvená v článku 6 SEU, je výslovně uvedena jak v bodě 12 odůvodnění, tak v čl. 1 odst. 3 uvedeného rozhodnutí. Tato zásada je navíc základem celého unijního právního řádu (čl. 51 odst. 1 Listiny).
- 18 Jak uvedl Soudní dvůr, členským státům je však zakázáno podmiňovat provádění unijního práva v oblastech podléhajících plné harmonizaci dodržováním čistě vnitrostátních standardů ochrany základních práv, pokud by to mohlo narušit

přednost, jednotu a účinnost unijního práva (rozsudek ze dne 26. února 2013 ve věci C-617/10, Fransson, bod 29; rozsudek ze dne 26. února 2013 ve věci C-399/11, Melloni, bod 60). Základní práva, jimiž je rámcové rozhodnutí vázáno, jsou spíše práva uznávaná unijním právem a tudíž všemi členskými státy při provádění unijního práva: základní práva, jejichž definice se opírá o ústavní tradice společné členským státům (čl. 6 odst. 3 SEU a čl. 52 odst. 4 Listiny).

- 19 Z toho vyplývá, že přísluší především unijnímu právu, aby stanovilo standardy ochrany základních práv, jejichž dodržování je nezbytné pro legitimitu právní úpravy upravující evropský zatýkací rozkaz a jeho konkrétní výkon na vnitrostátní úrovni, neboť se jedná o oblast podléhající plné harmonizaci. Ustanovení článků 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o možných důvodech pro odmítnutí předání má za cíl zajistit, aby konkrétní provádění pravidel týkajících se evropského zatýkacího rozkazu respektovalo základní práva osoby.
- 20 Tato právní úprava má zároveň zajistit jednotné a účinné uplatňování právní úpravy týkající se evropského zatýkacího rozkazu, která je založena na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy pokud jde o dodržování základních práv ze strany každého z nich. Tyto požadavky jednotnosti a účinnosti znamenají, že je zpravidla vyloučeno, aby justiční orgány vykonávajícího státu odmítly předání mimo případy uložené nebo povolené rámcovým rozhodnutím na základě čistě vnitrostátních standardů ochrany základních práv dotčené osoby, které nejsou sdíleny na unijní úrovni (rozsudek ze dne 5. dubna 2016 ve spojených věcech C-404/15 a C 659/15 PPU, Aranyosi a Căldăraru, bod 80).
- 21 V důsledku toho by bylo zjevně v rozporu s touto zásadou, kdyby bylo vnitrostátní právo vykládáno tak, že by vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznávalo pravomoc odmítnout předání dotčené osoby, mimo taxativní případy stanovené zákonem v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí, na základě ustanovení obecné povahy, jako jsou ustanovení obsažená v člancích 1 a 2 zákona č. 69 z roku 2005.
- 22 Je tomu tak i v případě, pokud by podle názoru příslušného soudu výkon evropského zatýkacího rozkazu vedl v konkrétní věci k výsledku, který by byl v rozporu s nejvyššími zásadami ústavního pořádku nebo nedotknutelnými právy osoby, neboť pouze Corte Costituzionale (Ústavní soud) přísluší ověřit, zda je unijní právo nebo vnitrostátní právo provádějící unijní právo slučitelné s těmito nejvyššími zásadami a nedotknutelnými právy.
- 23 Samotné unijní právo navíc nemůže připustit, aby výkon evropského zatýkacího rozkazu vedl k porušení základních práv dotčené osoby uznaných Listinou a čl. 6 odst. 3 SEU.
- 24 Právě proto, aby provádění rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu nevedlo v konkrétním případě k porušení základních práv dotčené osoby v situacích, kdy rámcové rozhodnutí výslovně nestanoví důvody pro odmítnutí předání, judikatura Soudního dvora v poslední době několikrát zasáhla, aby

prostřednictvím výkladu definovala postupy pro sladění požadavků na vzájemné uznávání a výkon soudních rozhodnutí v trestních věcech s respektováním základních práv dotčené osoby.

- 25 Tak tomu bylo zejména v souvislosti s nebezpečím, že výkon evropského zatýkacího rozkazu může dotčenou osobu vystavit nelidským a ponižujícím podmínkám zadržování ve vystavujícím státě v důsledku systémových a obecných nedostatků nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob nebo určitých vězeňských zařízení (výše uvedený rozsudek Aranyosi; rozsudek ze dne 25. července 2018, C-220/18 PPU, ML; rozsudek ze dne 15. října 2019, C-128/18, Dorobantu), jakož i s nebezpečím, že bude podrobena řízení, které nerespektuje záruky stanovené v článku 47 Listiny, a to v důsledku systémových a obecných nedostatků týkajících se nezávislosti soudnictví ve vystavujícím státě (rozsudek ze dne 25. července 2018, C-216/18 PPU, LM; rozsudek ze dne 17. prosince 2020, spojené věci C-354/20 PPU a C 412/20 PPU, L a P).
- 26 Tyto postupy založené na dialogu mezi justičními orgány vykonávajícího a vystavujícího státu ve smyslu čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí mají vykonávajícím justičním orgánům umožnit, aby v konkrétním případě zajistily, že předání dotčené osoby nevystaví tuto osobu možnému porušení jejích základních práv. Pouze v případě, že po uskutečnění dialogu není možné získat takové ujištění, bude moci vykonávající justiční orgán upustit od výkonu evropského zatýkacího rozkazu a odmítnout tak předání nad rámec případů výslovně povolených rámcovým rozhodnutím.
- 27 Výše uvedené rozsudky Soudního dvora tak zavedly do unijního práva mechanismy, které zajišťují ochranu základních práv osob dotčených evropským zatýkacím rozkazem v rámci systému společných pravidel závazných pro všechny členské státy.
- 28 Je však třeba si položit otázku, zda je třeba zásady stanovené Soudním dvorem v těchto rozsudcích analogicky rozšířit i na případy, kdy je pravděpodobné, že se patologický stav vyžádané osoby v případě předání výrazně zhorší, a to zejména s ohledem na povinnost přímého dialogu mezi justičními orgány vystavujícího státu a justičními orgány dožádaného státu, jakož i na možnost justičních orgánů dožádaného státu ukončit řízení o předání, pokud nelze v přiměřené lhůtě vyloučit existenci rizika porušení základních práv dotčené osoby.
- 29 Požadavky na jednotné a účinné uplatňování evropského zatýkacího rozkazu v právním prostoru Unie vyžadují, aby odpověď na tuto otázku byla vyhrazena Soudnímu dvoru jakožto subjektu zastřešujícímu výklad unijního práva (čl. 19 odst. 1 SEU).
- 30 Předkládající soud uvádí argumenty ve prospěch rozšíření zásad stanovených Soudním dvorem ve výše uvedených rozsudcích na projednávanou věc. V italském právním řádu chrání čl. 32 odst. 1 Ústavy zdraví jako „základní právo jednotlivce“. Z tohoto práva vyplývá nejen povinnost orgánů veřejné moci zdržet

se škodlivého jednání, ale také pozitivní povinnost zajistit lékařskou péči nezbytnou pro ochranu zdraví jednotlivce. Toto právo je plně přiznáno i osobám ve výkonu trestu odnětí svobody, ať už byly odsouzeny pravomocně nebo jsou ve vazbě. Právě za účelem ochrany tohoto práva italské trestní právo procesní v zásadě vylučuje možnost nařídit nebo ponechat ve vazbě osobu trpící „zvlášť závažnou nemocí, v jejímž důsledku je její zdravotní stav neslučitelný s vazbou a v každém případě takový, že neumožňuje odpovídající léčbu v případě umístění do vazby“ (čl. 275 odst. 4-a trestního řádu). Kromě toho právní úprava týkající se obviněných, kteří jsou závislí na omamných látkách nebo alkoholu a podstupují léčebné programy, v zásadě stanoví nahrazení vazby mírnějším opatřením pro osoby, které podstupují nebo hodlají podstoupit program léčby závislosti.

- 31 Navíc není pochyb o tom, že zdraví je základním právem osoby podle unijního práva (články 3 a 35 Listiny). Toto právo musí být v plném rozsahu přiznáno i osobám obviněným ze spáchání trestného činu.
- 32 Kromě toho, pokud by předání dotyčné osoby státu, který vydal evropský zatýkací rozkaz, vystavilo dotyčnou osobu vážnému riziku závažných zdravotních následků, došlo by rovněž k porušení článku 4 Listiny, který zakotvuje právo osoby - které vzhledem ke své absolutní povaze nemůže být vyváženo žádným jiným protichůdným zájmem (rozsudek Aranyosi, bod 85) - nebýt podroben nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, a to rovněž v souladu s článkem 3 EÚLP (rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. dubna 2013, Aswat proti Spojenému království; rozsudek ze dne 1. října 2019, Savran proti Dánsku; rozsudek ze dne 13. prosince 2016, Paposhvili proti Belgii). Stejnou zásadu ostatně potvrdil i sám Soudní dvůr v rozsudku týkajícím se právní úpravy evropského azylového systému (rozsudek ze dne 16. února 2017 ve věci C-578/16 PPU, C. K. a další v. Republika Slovenija, body 37 a 68).
- 33 Na druhé straně je třeba sladit potřebu chránit základní práva vyžádané osoby se zájmem stíhat osoby podezřelé z trestného činu, stanovit jejich odpovědnost a v případě, že budou shledány vinnými, zajistit jejich potrestání. Takový zájem nelze považovat za zájem náležející pouze státu vystavujícímu EZR, neboť rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV předpokládá společný závazek členských států „boj[ovat] proti nepotrestání vyžádané osoby, která se nachází na jiném území, než na kterém údajně spáchala trestný čin“ (spojené věci C-354/20 PPU a C 412/20 PPU, bod 62). Ochrana základního práva na zdraví, ačkoli je nezbytná, nemůže vést k řešením, která vedou k systematické beztrestnosti závažných trestných činů.
- 34 Vystavující stát však ani nemůže být ponechán pouze s možností, aby proti dotyčné osobě vedl řízení v nepřítomnosti. Jednak totiž ne všechny členské státy umožňují soudní řízení v nepřítomnosti a jednak by takové řešení bylo v neprospěch dotčené osoby, která by byla zbavena možnosti účinně se hájit v soudním řízení, jež by mohlo vést k rozsudku, který by byl vůči ní vykonatelný.

- 35 Podle předkládajícího soudu by analogicky k závěrům Soudního dvora v uvedených rozsudcích mohl přímý dialog mezi justičními orgány vystavujícího státu a vykonávajícího státu umožnit nalézt řešení, která by v konkrétním případě umožnila postavit dotyčnou osobu před soud ve vystavujícím státě, zaručit jí plné právo na obhajobu a zároveň ji nevystavit riziku vážného poškození zdraví, například umístěním do vhodného zařízení ve vystavujícím státě během soudního řízení. Pouze v případě, že na základě tohoto dialogu nebude v přiměřené lhůtě nalezeno vhodné řešení, měl by mít vykonávající justiční orgán možnost předání odmítnout.

Konečně, předkládající soud žádá o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora. Podle názoru předkládajícího soudu projednávaná věc, ačkoli vychází z řízení týkajícího se osoby, která v současné době nepodléhá žádnému ochrannému opatření, vyvolává otázky výkladu týkající se ústředních aspektů fungování EZR a požadovaný výklad může mít obecné důsledky jak pro orgány vyzvané ke spolupráci v rámci EZR, tak pro práva vyžádaných osob.

PRACOVNÍ DOKUMENT